

G. K. CHESTERTON VERSEIBŐL.

A lombok.

A lombok omlanak, bólonganak,
Látom szerelmem otthonát,
Szerelmem jár a lomha lomb alatt
És engem hív a lombon át.

Hogy röpködött a kék egekben!
De galamb szárnya téphetetlen.
Hogy röpködött és nem merült el!
Arcán fénylett a házi tűzhely.

És mint az évek, tova ringott,
Tüskén fakasztott rozmaringot,
A tűzből is liliomot sodort ám,
És tenyerében elaludt az orkán.

Az éjszakába sugarat teremtett,
A napsugár kigyúlt, amerre lengett,
S ahol megállt, a földön vagy a mennyben,
Ott ragyogott a világ egyre szebben.

(A lombok omlanak, bólonganak,
Látom szerelmem otthonát,
Szerelmem jár a lomha lomb alatt
És engem hív a lombon át.)

De bárhová ment, mélybe vagy magosba,
Az élet és halál közt lankadozva,
A karcsú tornyokat kereste, Rómát,
És eltakarták fenyesek, komor fák.

A boldogságért, jaj, hova barangol,
Egy városkán is, kora virradatkor,
A lelkendező tömeg elé toppan
És úgy mosolygott: mennyi rokonom van!

Ha minket összefűz megint a jószág,
S a szentek néznek ránk és a mennyország,
Egy vén tudós a tekercset kibontja:
Ez London lánya, legyen itt a csontja.

(A lombok omlanak, bólonganak,
Látom szerelmem otthonát,
Szerelmem jár a lomha lomb alatt
És engem hív a lombon át.)

És akkor eljut drága sirkövéhez
 És rájanéz, de bánatot nem érez ;
 A mennyország ezüst utcáin járkal,
 A földi szépségekre nem is lát már.

A városon, a néma nyomoron túl,
 A szalma-viskó udvarán befordul,
 Ott lesz lakása, Isten udvarában,
 S a csillagok ragyognak rája lágyan.

A fák között, a tündöklő avarban
 Megérti ami titkos, halhatatlan,
 A csillag-tábor ott körül csatangol,
 Ott üldögélünk, ketten, alkonyatkor.

(A lombok omlanak, bólonganak,
 Látom szerelmem otthonát,
 Szerelmem jár a lomha lomb alatt
 És engem hív a lombon át.)

Q vízözön.

Könyörtelen vihar csapott a napra,
 De állok én és várok egy jelet !
 Az áradás a földet eltakarta,
 De tele töltöm borral kelyhemet.
 Mondjátok el a reszkető papoknak
 A vízözön kegyellen közepén,
 Itt állok, tépett szavaim dadognak,
 De Isten győzelmére ittam én.

Hol dől a zápor, egyre dagadozván,
 A méh ott gyűjtött enyhe mézeket
 És boldogan dalolt a hajadon lány,
 De most a vízözönbe nézzetek:
 A zápor ömlik, zölden forr a habja
 És mint az arany-pálca, úgy ragyog,
 Hát igyatok az Isteni Haragra,
 A villámok Urára igyatok !

A pusztulásba kelyhem beletartom,
 Magasba nyujtom győztes kelyhemet,
 Isten nevére fölveszem a kardom
 És győzelmére zászlót lengetek.
 Még földerül a föld örök malasztja,
 Még áll a föld, még lát a menny, le nem dől,
 Itt volt aki a vízözönt apassza
 S jenéig itta keserű kehelyből.